

Arrest

nr. 144 887 van 5 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER HASSELT loco advocaat A. BOTTELIER en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rohingya afkomstig uit Myanmar. Uw familie zou destijds problemen gekend hebben in Myanmar. Uw vader was gedurende vijf jaar opgesloten en uw zus werd door boeddhisten vermoord. Toen u ongeveer vijf jaar oud was vertrok u met uw familie naar Bangladesh. Na het overlijden van uw familie in Bangladesh was u van plan naar uw ooms in Pakistan te gaan. Op weg naar Pakistan belandde u eerst in India, waar u een vijftal jaar verbleef en werkte in een meubelfabriek. In India werd u verdacht meubels te hebben gestolen waarop u werd aangehouden. De werkelijke dief was bang dat u na foltering zijn naam zou verklappen en wendde zijn invloed aan om u vrij te krijgen. Vervolgens reisde u naar Pakistan op zoek naar uw ooms. Aangekomen in Pakistan

vernám u dat uw ooms vertrokken waren naar Maleisië. Met de hulp van een tweetal Birmanen vond u de weg naar Machar Colony, een wijk in Karachi waar veel Birmanen wonen. Daar sloot u zich aan bij de Rohingya gemeenschap en u leerde daar de Rohingya taal. Omdat u in Pakistan als illegaal moeilijk kon overleven besloot u om Pakistan te verlaten. Na een verblijf van ongeveer zes jaar en vijf maanden vertrok u uit Pakistan. Via Iran en Turkije kwam u aan in Griekenland, waar u anderhalf jaar verbleef. Via Italië en Frankrijk kwam u op 16 december 2012 in België aan, waar u de volgende dag asiel aanvroeg. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer : een affidavit van uw school in Comilla, een "Honorary Card van de Rangoon Universities / Colleges Rohingya Students Association" van uw vader, een document van "UNHCR" en een papier met daarop een Birmese naam en adres dat volgens u de naam is van uw neef die momenteel nog in Myanmar woont.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Myanmar diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Geneefse conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Myanmar alsnog dergelijk bedoelde vrees meen te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de wet over subsidiaire bescherming zou lopen.

U heeft tijdens het gehoor immers niet aangetoond dat u een Rohingya bent afkomstig uit Myanmar. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het dossier is gevoegd blijkt dat het "UNHCR" document dat moet aantonen dat u behoort tot een familie die in 1989 vanuit de Birmaanse stad Mandalay naar Bangladesh is gekomen een vervalsing is. Het feit dat het belangrijkste document dat op een objectieve wijze uw Birmaanse afkomst moet aantonen niet authentiek is ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Myanmar alsook de authenticiteit van de overige documenten die uw banden met Myanmar moeten aantonen. Dit blijkt trouwens ook in de schrijffout in het Engels van de kaart van uw vader van de "Rangoon Universities/ Colleges Rohingya Students Association" waarin "Honourary Card" staat in de plaats van "Honorary Card". Dergelijke schrijffout in de hoofding van een voorgedrukt document is moeilijk te vatten. Hoe dan ook door het voorleggen van valse documenten poogt u op intentionele wijze de Belgische autoriteiten te misleiden

Verder wijken uw verklaringen af van deze die u aflegde in vragenlijst voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo beweerde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u geboren bent in "Ringun" (zie vragenlijst DVZ). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u in Mandalay geboren te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Wanneer u werd gevraagd waarom u voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde in Ringun te zijn geboren antwoordde u naast de vraag en beweerde u dat dit slecht vertaald is en dat Ringun de Rohingya naam is voor de hoofdstad van Myanmar wat uiteraard geen afdoende verklaring is waarom u in het eerste gehoor als geboorteplaats Ringun opgaf en in het tweede Mandalay. Daar op het vervalste document staat dat uw familie afkomstig is uit Mandalay wijst alles erop dat u in het gehoor voor het Commissariaat-generaal de naam van uw geboorteplaats aanpast om het te doen overeenstemmen met de gegevens in dat document. Hetzelfde kan worden gezegd over uw geboortedatum. Voor de Dienst vreemdelingenzaken verklaarde u dat u geboren bent op 1 januari 1985 terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde uw juiste geboortedatum te kennen via de affidavit van de Bengaalse school. Het is weinig geloofwaardig dat u uw geboortedatum zou vergeten zijn terwijl u voor het Commissariaat-generaal stelde dat uw moeder u wel degelijk op de hoogte bracht wanneer u bent geboren (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). De geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw identiteit en afkomst komt hierdoor verder in het gedrang.

Verder is uw kennis over Myanmar in het algemeen en de Rohingya's in het bijzonder ook niet echt overtuigend ofschoon u in Pakistan bij de Rohingya gemeenschap was aangesloten en daar informeerde naar uw beweerde thuisland. U beweerde dat u in Arakan woonde ergens in Mibone dat daarvoor Bosedan noemde, of het een stad of een dorp was kon u echter niet zeggen (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Opvallend is dat u die namen van die plaats nergens voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde. Bovendien werden deze plaatsnamen niet teruggevonden in de toegevoegde documentatie. Voorts verklaarde u dat de hoofdstad van Arakan, Switi was terwijl dat in werkelijkheid Sittwe is (zie gehoorverslag CGVS, p2). Verder moet worden opgemerkt dat u de juiste uitspraak van de Birmaanse munt niet kent. U beweerde dat dit de "Kyat" is en dat dit ook als dusdanig wordt uitgesproken (zie gehoorverslag CGVS, p. 7) . In werkelijkheid is "kyat" de westerse transcriptie uit het Birmaans van de Birmaanse munt. De uitspraak is echter niet "kyat" maar "djat" voor de Birmanen en "dje" voor de Rohingya's. Daar u die informatie gevraagd heeft in de Rohingya gemeenschap in Karachi kan worden verondersteld dat zij u daar ook de juiste uitspraak gaven voor de Birmaanse munt. Verder is het op zijn minst eigenaardig te noemen dat u het meest over Rohingya's heeft vernomen toen u reeds in België was, terwijl u volgens uw verklaringen toch jaren in de Rohingya

gemeenschap in Pakistan heeft verbleven (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). In het licht van bovenstaande vaststellingen hebben de door u voorgelegde documenten geen enkele bewijswaarde. Daar er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde herkomst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker betoogt in het onderhavige verzoekschrift:

“a. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling

Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 48/3 van de Wet van 15 december 1980.

(...)

1)

Verzoeker heeft het “UNCR”-document ontvangen via zijn kennissen van de Rohingya gemeenschap te PAKISTAN.

Verzoeker was in de waan dat betreffend document authentiek was.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de kaart van verzoekers vader: deze werd eveneens verstuurd door de Rohingya gemeenschap te PAKISTAN.

De kopie werd bewaard door de tante van verzoeker die gehuwd is met een boeddhist.

Gezien verzoeker zelf niet op de hoogte was van de mogelijke niet-authenticiteit van deze documenten, dienen deze buiten beschouwing te worden gelaten doch kan niet besloten worden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielaas.

2)

Verzoeker herhaalt eerstens dat Ringun de Rohingya naam is van Mandalay en dat dit aldus geen tegenstrijdige verklaring betreft.

Hij herhaalt tevens dat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van zijn correcte geboortedatum en deze pas kende nadat verzoekers moeder deze datum had doorgegeven aan de Bengaalse school die de correcte datum registreerde.

3)

De naam “Bosedan” werd verkeerd genoteerd door de Protection Officer, reden waarom deze plaatsnaam niet werd teruggevonden.

Verzoeker stelt dat de correcte schrijfwijze “Buthidaung” is. De naam van het district is “Maungidaaw”. In Mibone, Arkakan South bevindt zich een vluchtelingenkamp.

Verzoeker weet dat de hoofdstad van Arakan “Sittwe” is en heeft dit ook zo proberen te zeggen.

Hij merkt op dat de tolk, aanwezig tijdens het interview voor het CGVS, geen Rohingya was.

Verzoeker stelt tevens dat hij pas in PAKISTAN bij de Rohingya gemeenschap was aangesloten, reden waarom zijn Rohingya-uitspraak wat kan afwijken.

Hetzelfde geldt voor wat betreft de uitspraak van “Kyat”; verzoeker weet wel degelijk dat de correcte uitspraak “dje” is.

Volkomen ten onrechte besluit verwerende partij dat de overige door verzoeker voorgelegde documenten, verstuurd vanuit MALEISIE door verzoekers neven, geen bewijswaarde hebben.

Verzoeker loopt wel degelijk een risico ingeval van terugkeer naar MYANMAR en een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn Rohingya origine is aangetoond.

Tot aan de verkiezingen te MYANMAR in het najaar van 2015 is de situatie ter plaatse voor verzoeker zeer gevaarlijk.

De motivering van de bestreden beslissing is te beknopt en niet afdoende om te besluiten dat verzoeker geen Rohingya is afkomstig uit MYANMAR.

Minstens vraagt verzoeker aan de Raad dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en dat het dossier wordt teruggestuurd naar verwerende partij voor nader onderzoek, waarbij verzoeker zal worden gehoord in de aanwezigheid van een tolk die Rohingya is.

*b. Ondergeschiedt : aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus
Middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980. Schending van het artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.
Doordat het CGVS zijn beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus motiveert aan de hand van de hoger aangehaalde motieven.
Terwijl gelet op het bovenstaande deze motieven door verzoeker worden weerlegd en verzoeker stelt dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.
Ingeval van terugkeer naar MYANMAR staat er verzoeker foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling te wachten in de zin van art. 48/4, §2 b van de wet van 15 december 1980, uitgaande van de autoriteiten.”*

2.2.1. De door verzoeker aangevoerde middelen worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voormeld artikel 48/4, § 1 kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming (Kwalificatierichtlijn) definieert in artikel 2, n) het *“land van herkomst”* als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”*.

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats.

Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil invoeren.

Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil invoeren, moet de "nationaliteit" begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

2.2.4. Verzoeker verklaart een Rohingya te zijn, geboren te Myanmar. Hij zou op ongeveer vijfjarige leeftijd Myanmar zijn ontvlucht naar aanleiding van de problemen die zijn familie in dit land zou hebben gekend en zou vervolgens, na omzwervingen in Bangladesh, India, Pakistan en Griekenland, naar België zijn gereisd. Hij stelt in het kader van onderhavige asielaanvraag als Rohingya een vrees voor vervolging te koesteren jegens Myanmar (administratief dossier, stuk 8, p.7).

Op basis van de inhoud van deze documenten en de informatie in het dossier (administratief dossier, stukken 16 en 17) wordt in de bestreden beslissing echter met recht vastgesteld dat twee door verzoeker neergelegde en ter staving van zijn voorgehouden herkomst en Rohingya-aanhörigheid nochtans cruciale documenten, met name een document van UNHCR en de "Honourary Card" van zijn vader, vals zijn. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet doch beperkt zich ertoe te beweren dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat voormelde stukken niet authentiek waren. Dat hij hiervan niet op de hoogte zou zijn geweest, betreft echter een loutere *post factum* bewering. Bovendien draagt verzoeker als asielzoeker zelf de verantwoordelijkheid voor de stukken die hij bijbrengt ter adstructie van zijn asielaanvraag. Dat hij zich ter staving van zijn verklaarde herkomst als Rohingya van Myanmar bedient van een niet-authentiek document van UNHCR en een valse kaart op naam van zijn vader, doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze voorgehouden herkomst.

Inzake het document van verzoekers lagere school (administratief dossier, stuk 16: documenten) kan vooreerst worden opgemerkt dat dit een stuk betreft zonder officieel karakter, zodat hieraan geen officiële bewijswaarde kan worden gehecht. Voorts is het bevreemdend dat dit document, hoewel het betrekking zou hebben op verzoekers schoolresultaten in Bangladesh in 1995, slechts zou zijn uitgereikt op 17 augustus 2013, hetzij ongeveer zestien jaar nadat hij Bangladesh zou hebben verlaten en geruime tijd na zijn aankomst in België. Mede gelet op de datum van uitreiking en in acht genomen dat het is gericht aan wie het aanbelangt, vertoont dit document bovendien een klaarblijkelijk gesolliciteerd karakter. Verder wijken zowel verzoekers geboortedatum (20 oktober 1984) als zijn geboorteplaats (Mandalay) zoals vermeld op dit document af van zijn verklaringen bij de DVZ. Bij de DVZ verklaarde verzoeker immers op 1 januari 1985 te zijn geboren in Ringun (administratief dossier, stuk 18, verklaring, nr.4-5). Verzoeker legde bij het CGVS, in een poging om zijn verklaringen in overeenstemming te brengen met het door hem neergelegde document, verklaringen af die met voormelde gezegden bij de DVZ niet kunnen worden gerijmd en beweerde aldaar dat hij op 20 oktober 1984 zou zijn geboren in Mandalay. Hij gaf duidelijk aan niet te weten of hij was geboren in een stad of in een dorp. Tevens preciseerde hij dat Mandalay een provincie is. Wanneer hem werd gevraagd wat Ringun is, antwoordde hij dat dit de hoofdstad was van Myanmar. Vervolgens geconfronteerd met zijn eerdere gezegden dat hij is geboren in Ringun, antwoordde hij naast de kwestie dat Ringun de naam van de hoofdstad is, slecht vertaald in het Rohingya. Nogmaals gevraagd hoe het, gelet op het feit dat het gehoor bij de DVZ werd afgenomen met een tolk Hindi, komt dat de naam Ringun in het gehoorverslag van de DVZ werd opgenomen, kwam hij niet verder dan aan te geven: "dat weet ik niet" (administratief dossier, stuk 8, p.1-2). Waar verzoeker *post factum* beweert dat Ringun de Rohingya-naam zou zijn van Mandalay, dient te worden opgemerkt dat hij dit op generlei wijze staft en dat uit zijn voormelde verklaringen bij het CGVS duidelijk kan worden afgeleid dat hij Ringun, volgens hem de hoofdstad van Myanmar, en Mandalay beschouwde als verschillende plaatsen. Ook voor de tegenstrijdigheid inzake zijn geboortedatum kon verzoeker geen afdoende verklaring bieden. In de bestreden beslissing wordt in dit kader immers terecht opgemerkt dat het niet geloofwaardig is dat hij zijn geboortedatum vergeten zou zijn terwijl zijn moeder hem hiervan weldegelijk op de hoogte had gebracht (*ibid.*, p.5). Gelet op voormelde vaststellingen, is ook het document van verzoekers lagere school van bedenkelijk alloo.

De handgeschreven pagina uit een agenda, waarop volgens verzoeker de naam en de gegevens van een zogenaamd familielid zouden staan, kan bezwaarlijk volstaan om aan te tonen dat verzoeker een Rohingya uit Myanmar zou zijn. Hoewel verzoeker bij het CGVS beweerde dat hij nog in contact staat

met familieleden in Myanmar, slaagt hij er bovendien niet in om enig overtuigend begin van bewijs bij te brengen inzake zijn beweerde herkomst als Rohingya van dit land.

Verzoeker slaagde en slaagt er bovendien niet in om duidelijk aan te geven waar in Myanmar hij de eerste jaren van zijn leven zou hebben verbleven, en dit ondanks dat hij blijkens zijn terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing aangaf zich in Pakistan en in België over zijn thuisland te hebben geïnformeerd. Wanneer hem bij het CGVS werd gevraagd waar hij woonde, antwoordde hij dat hij woonde in Arakan, in Mibone. Tevens gaf hij aan dat Mibone daarvoor Bosedan werd genoemd. Gevraagd naar andere informatie over dit adres, antwoordde hij: “*Shahbazar*”. Vervolgens kon hij niet aangeven of dit een township, dorp, district of stad was (*ibid.*, p.2). In de bestreden beslissing wordt terecht opgemerkt dat deze plaatsnamen niet terug te vinden zijn in de informatie in het dossier. Dat verzoeker, zoals hij opwerpt na met deze vaststelling te zijn geconfronteerd, “*Buthidaung*” zou hebben gezegd en dat dit verkeerd zou zijn vertaald of neergeschreven als “*Bosedan*” kan, gelet op het grote verschil in uitspraak en notatie, niet worden aangenomen. Waar verzoeker bovendien *post factum* de naam van het district Maungidauw verschaft, dient te worden vastgesteld dat hij deze naam niet verstrekte bij het CGVS en dat deze aanvulling van zijn verklaringen in het verzoekschrift geenszins afbreuk kan doen aan zijn bij het CGVS vastgestelde onwetendheid inzake zijn woonplaats in Myanmar. Hoe dan ook geeft verzoeker geen verklaring voor het feit dat hij niet kon aangeven of de door hem genoemde plaats een township, dorp, district of stad was, hetgeen nochtans redelijkerwijze kon worden verwacht indien hij zich bij de Rohingya-gemeenschap in Pakistan en in België zou hebben geïnformeerd inzake zijn thuisland.

In de bestreden beslissing wordt voorts met recht vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij beweerde hierover informatie te hebben gekregen van de Rohingya gemeenschap in Pakistan, niet bij machte bleek om de naam van de hoofdstad van Arakan correct weer te geven en evenmin de juiste uitspraak kende van de Birmaanse munt. In zoverre verzoeker dit tracht toe te schrijven aan problemen inzake de vertaling of communicatie, dient te worden opgemerkt dat hij weliswaar beweert dat de tolk bij het CGVS geen Rohingya was en dat zijn eigen uitspraak van het Rohingya “*kan*” afwijken ingevolge zijn verblijf in Pakistan doch dat hij deze blote beweringen op generlei wijze hardmaakt en niet verder uitwerkt. Bovendien gaf hij bij het CGVS duidelijk aan de tolk goed te begrijpen en werd hem verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – moest melden (*ibid.*, p.1). Noch verzoeker, noch de advocaat die hem bijstond tijdens het gehoor bij het CGVS, maakte echter ook maar enige melding van problemen inzake de vertaling of communicatie. Bovendien blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen duidelijk en niet voor interpretatie waren en dat de verschillen in uitspraak tussen “*Switi*” en “*Sittwe*” en tussen “*Kyat*” en “*djat*” en “*dje*” dermate groot zijn dat het niet plausibel is dat deze te wijten zouden zijn aan een foutieve vertaling.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoeker, ondanks dat hij jarenlang zou hebben verbleven in de Rohingya gemeenschap in Pakistan, verklaarde dat hij voorheen slechts een beetje informatie vernam over Birma en dat hij het meeste hierover heeft vernomen in België (*ibid.*, p.7).

Waar verzoeker vraagt om de beslissing te vernietigen zodat hij gehoord kan worden met een tolk Rohingya dient te worden vastgesteld dat hij deze taal volgens zijn verklaringen niet beheerst. Blijkens zijn Verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 18, nr. 10) spreekt hij Hindi, Bengaals, Urdu en een beetje Engels. Het gehoor op het CGVS werd afgenomen in het Hindi. Voor de behandeling van zijn beroep op de Raad vraagt verzoeker de bijstand van een tolk Hindi hoewel hij in de mogelijkheid was een tolk Rohingya te vragen. De vaststelling dat hij volgens zijn eigen verklaringen geen Rohingya spreekt en het interview werd afgenomen in het Hindi ondermijnt verder verzoekers voorgehouden Rohingya-afkomst.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomst, nationaliteit, etnische aanhorigheid, levensloop en profiel als illegale Rohingya in het buitenland.

Gezien verzoeker bijgevolg weigert duidelijkheid te verschaffen omtrent zijn werkelijke nationaliteit, herkomst, etnie, levensloop en profiel, maakt hij het onmogelijk een correcte en accurate inschatting te maken van zijn persoonlijke situatie en zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.6. Overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dient het reëel risico op ernstige schade beoordeeld te worden ten aanzien van het land van herkomst. Krachtens voormeld artikel 2, n) van de Kwalificatierichtlijn wordt het "land van herkomst" gedefinieerd als het land waarvan de aanvrager de nationaliteit bezit.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Gelet op de hogere vaststellingen met betrekking tot zijn beweerd land van herkomst, gelezen in de zin van zijn land van nationaliteit, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS